

RANDEVÛ BI XALTÎ WILKINSON RE

Dema min fikir kir ku di dawiyê de dem hatiye ku em dest bi axaftina xwe bikin, wê ferman girt destê xwe.

«Bi min re were odeya din.

Ez dixwazim tiştekî nîşanî te bidim.»

«Çi?»

Em ketin salonekê ku hema hema bi qasî apartmana min a niha mezin bû.

Nêzîkî sed û heftê metreçargoşe.

Di navenda wê de maseyeke bîlardoyê hebû.

Wê ji min pirsî ka ez lîstikê nas dikim.

Ka ez dikarim bilîzim.

Min got erê.

Min jê re şirove kir ku ez ji Goriziana, guhertoya kevneşopî ya îtalî, zêde hez nakim û ez poola Amerîkî tercîh dikim.

Ew bişirî.

«Di wê de guman tune.

Min jixwe dizanibû.»

Min yekser ev derfet girt.

Min jê pirsî ka wê pere ji bo Servîsa Îstîxbaratê ya Şahbanûyê xerc kiribûn, ka wê pirtûkên min belaş xwendibûn, an jî ka wê tenê ji diya min derbarê min de agahî xwestibû.

Wê bersiv neda.

An jî belkî wê bi bêdengiyê bersiv da.

Paşê ew min ber bi maseyeke dirêj ve bir.

Li ser wê komên kevçî û çetalan, setên manîkurê, setên pedîkurê û gelek amûrên lênêrîna kesane hatibûn rêzkirin.

Her tişt ji polayê biriqandî bû.

Her parçeyek her hefte dihat biriqandin da ku şewqa xwe biparêze.

Lê ne ew bû ku bala min kişand.

Li ser her tiştî heman sembol hebû.

Du şûr.

Marka.

Îmze.

Nasname.

Wilkinson Sword.

Lerzek di pişta min re derbas bû.

Cara yekem, min bi rastî fêm kir ku ez li ku me.

Ez ne mêvanê rêvebereke bûm.

Ez ne mêvanê berpirseke payebilind bûm.

Ez ne jî mêvanê efsaneyeke pargîdaniyê bûm.

Di demekê de min dengên jinan bihîstin ku gazî wê dikirin.

«Xaltî...

Xaltî...

Tu li ku yî?»

Bêyî dudilî, wê bersiv da:

«Ez niha têm.

Ez bi xwarziyê xwe re me.

Kurê Gillette.»

Di wê kêliyê de tu guman ji min re nema.

Ez li mala xaltiya xwe bûm.

Em vegeriyan odeya din.

Her kes amade bû ku derkeve.

Her kes, ji bilî min.

Maggy milê min girt û got:

«Bihêle ez keça xwe û her du neviyên xwe bi te bidim nasîn.

Yek ji wan jî ne zewicî ye.

Were.

Ez dixwazim tiştekî nîşanî te bidim.

Hêvî dikim ku ew ê te kêfxweş bike.»

Rastî bêjim, ez bi tevahî serxweş bûm.

Ne bi şerabê.

Bi agahiyan.

Bi hestan.

Bi demê.

Min êdî nikarîbû tu tiştî ji wan hezm bikim.

Ew bi xwe, ew pîreka îngilîz a biçûk, erdhejek bû.

Min yekser ji xwe pirsî ka dema ew ciwan bû divê çawa bûya.

Û ka kesî tu carî dikarîbû wê bi rê ve bibira.

Bersiv bi serê xwe hat.

Na.

Ew ji wê wêdetir bû.

Ew jineke polayî bû.

Em gihîştin ber kargeheke terikandî.

Ew sekinî.

Bi bêdengî lê nêrî.

Paşê got:

«Fernando.

Her tişt li vir dest pê kir.

Û heke wan te zûtir nas bikira, îro jî şirketa me dê hê ya me bûya.

Em ê tu carî neçar nebûna ku wê ji ber rêveberiya xirab û biryarên qure bifiroşin.»

Keça wê.

Neviyên wê.

Hemû bêdeng.

Heta Dominique jî bi hest xuya dikir.

Paşê wî got:

«Ev gera hestyar e ku pîrejin her tim dike da ku bandorê li mêvanên xwe bike.

Her tim heman merasîma îngilîzî.»

Lê vê carê ew bi mêvanekî re naaxivî.

Ew bi xwarziyê xwe re diaxivî.

Dema ger qediya, wan ez bi erebeyê vegerandim otêla min.

Min bi xwe xwest ku vegerim.

Ez ne amade bûm ku di rojekê de ewqas hestan bigirim.

Lê roja piştre em ê dîsa hev bibînin.

Ferdinando